

ת"פ 16282/09 - מדינת ישראל נגד תומר לוגסי

בית משפט השלום באילת

ת"פ 16282-09-12 מדינת ישראל נ' לוגסי

בפני כב' השופטת ש. שטרית, סגנית נשיאה

מדינת ישראל

הנאשימים:

עו"ב ב"כ - עו"ד שרת קבוץ'

נגד

תומר לוגסי

הנאשם:

עו"ב ב"כ - עו"ד אילן אמוניאל

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כתב האישום נגד הנאשם מיחס לו איומים (בשני מופעים) - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, והעלבת עובד ציבור - עבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

2. על פי העובדות בכתב האישום, בתאריך 20.3.2012 סמוך לשעה 11:00 בבית המעצר דקל באילת, ביקש דוד צרקסקי מפקד בית המעצר (להלן: **המתלון**) מה הנאשם ללבוש מדי אסיר בהתאם לנחיי שב"ס וזאת לצורך יציאת הנאשם בליווי שב"ס והחזרתו לכלא נפחא, אלא שה הנאשם סרב ללבוש את המדים בטענה שלא לה רטובים. **ה מתלון** הסביר לו כי לא ניתן להוציאו מבית המעצר ללא שהוא לבוש מדי אסיר ובתגובה השיב הנאשם **"מה תעשה? תרשום דוח, לא נוח לי לנוטע לך"** תוך שהוא עולב במפקד **"מי אתה בכלל אפס וסמרטוט רצפה"**. בהמשך, המתלון חזר וביקש מה הנאשם שיילבש את מדי האסיר, אז אמר לעליו **"תזכיר את הפנים האלה טוב טוב, אני עוד אפוגש אותך בחוץ, בחוץ אתה כלום..."**. המתלון הודיעו לנאמן כי אם הוא חולק על ההנחות שלו, הוא רשאי להתלוון עליו תוך שהצביע על-tag השם שלו בו מופעים פרטי, בתגובה לכך, אמר לעליו הנאשם באומרו: **"שמות יש רק בבית הקברות"**.

3. בمعנה לכתב האישום, אישר הנאשם כי היה במקום ובזמן המצוינים בכתב האישום, אולם כפר בכל יתר העובדות המפורטות בו.

ראיות הצדדים

עמוד 1

© verdicts.co.il - דין פליליים

4. התביעה מבוססת עתירתה להרשעת הנאשם על עדותם של המטלון, הסוחר קיריל גלייזר, מפקד ליווי משה חזות והחוקרת לימור ריימונד, ועל מסמכים הכלולים: מזכיר של המטלון מיום 20.3.2012 **ת/1**; מזכיר של קיריל גלייזר מיום 20.3.2012 **ת/2** ומזכיר הבהרה **ת/3**; מזכיר של משה חזות **ת/4** והודעת נאשם במשטרה מיום 16.5.2012 **ת/5**.

להלן תמצית עדותם של עדי התביעה הרלוונטיים:

עדות המטלון - בחקירתו הראשית העיד כי ביום האירוע הנאשם היה צריך לצאת בליווי שב"ס מטה המעצר באילת לבית סוחר בbara שבע. אז הבחן כי הנאשם לבוש בגדי אזרחים ולכן ביקש ממנו ללבוש את מדי האסיר בהתאם לנוהלי השב"ס. הנאשם סירב ללבוש את מדי בטענה שהם רטובים ושלא נהוג לו ללבוש אותם. אלא מה, שבhiposh שבייע המטלון בתיקו של הנאשם מצא מדים יבשים. על רקע האמור, ומשחרז וביקש מה הנאשם ללבוש את המדמים אמר לו האחוזן **"אתה סמרטוט רצפה, מי אתה בכלל"**. הוסיף והעיד כי לאחר שאמר לנאשם כי אם לא ילبس את מדי האסיר ירשם נגדו דו"ח והוא יועמד לדין ממשמעתי, איים עליו הנאשם כי עוד **"ייפגש אותו בחו"ז"**. בהמשך הוויוכח ומשהכיב על התג הכלול את תפקידו ושמו והזמין את הנאשם להגיש תלונה נגדו איים עליו הנאשם ואמר לו **"שמות יש רק בבית העלמי"** (פרו' עמ' 3 ש' 20 - עמ' 4 ש' 16). בהמשך החקירה הראשית מסר המטלון כי בעת האירוע נכח עמו בתא הנאשם סוחר האגף גלייזר וסמור בעמדת היום, מפקח הליווי חזות שלאחר מכן גם הוא נכנס לתא (פרו' עמ' 4 ש' 21-22).

בחקירתו הנגדית, אישר כי קיבל את הנאשם למיטה אולם באירוע שהתרחש כשנה וחצי לאחר האירוע נשוא כתוב האישום, לא זכר את הסיבה לככילה למיטה אולם הסביר כי כבילה מתבצעת משתי סיבות - להשליט סדר או מחשש לפגעה עצמית של העצור.

לשאלת ב"כ הנאשם מודיע בזכיר שערק המטלון לא הזכיר ורשם כי לאור טענת הנאשם כי מדי רטובים הוא ביצע חיפוש בתיקו ומצא מדים יבשים, השיב המטלון כי לא ראה בכך חשיבות גדולה, ומשתתקש להעיד על האירוע, מצא לנכון לפרט יותר מאשר פרט בזכיר.

מפקד הליווי משה חזות העיד בחקירתו הראשית כי הגיע להוציא עצורים לליווי, הגיע לתא הנאשם וביקש ממנו להיות מוכן לנסיעה. לאחר מספר דקות חזר לתאו של הנאשם אולם זה הוא לא היה מוכן ולא לבוש בגדי אסיר. הוא ביקש מה הנאשם ללבוש מדי אסיר אולם זה טען כי הם רטובים ולכן לא יכול ללבוש אותם, לאחר חיפוש שנעשה בתאו נמצא המדמים בהם רטובים, ביקש ממנו ללבוש אותם אלא שהוא סרב "... ואני קראתי לדוד שהוא מפקד המעצר, הוא דבר אותו, היה וויכוח אני לא הייתי במקום, אני הייתי איפה שהסוחר ישב במעצר, אחרי הוויוכח שהיה שם ולא בדיק שמעתי מה היה, הוא לבש את המדמים, יצא לחוץ אז התחל לקלל שם, תרשו כמה דוחות שאטם רוצים, סמרטוטים ודברים כאלה, וביצענו עליו חיפוש, שמננו לו איזיקים ויצאנו" (פרו' עמ' 5-2).

בזכיר שנערך ע"י מפקד הליווי משה חזות נרשם בין היתר **"האסיר התחל לקלל ואמר מי אתם בכלל אני לא לבוש מדים תרשמו דו"ח אתם אפסים וסמרטוטים"** (ת/4).

בחקירהו הנגדית נשאל מי ערך את החיפוש בתיקו של הנאשם, אולם לא זכר מי בדיק עשה את החיפוש ומצא כי מדי הנאשם ישים, אולם הוסיף כי ככל והוא רטובים לא הייתה דרישת מצדם כי ילبس אותם מדים כשהם רטובים.

בהמשך חקירתו הנגדית, חזר ומסר כי הסוהר קיריל גלייזר נשאר בתא עם המתלון ואילו הוא חזר לעמדת הסוחרים על מנת לפקח על יתר האסירים, עמדה שנמצאת למרחק של 3-2 מטרים מטה המעצר, לא שמע ממש מה קרה בתא, אולם שמע וויכוח, ובזמן שהנאשם והסוחרים יצאו מטה המעצר, הוא שמע את הנאשם **"תרשוו כמה דוחות שאתה רוצים, סמרטוטים ודברים כאלה"** (פרק' עמ' 16 ש' 4-5).

הסוהר קיריל גלייזר העיד בחקירהו הראשית כי ביום האירוע שימש בתפקיד סוהר ביטחון בבית המעצר באילת והתבקש ע"י מפקד המעצר להכין עצורים לילויו, הגיע לתא המעצר של הנאשם וביקש ממנו ללבוש את מדיו, הנאשם סרב על אף שהתבקש מספר פעמים, הוא דיווח למפקד המעצר אשר הגיע למקום וביקש מהנאשם מספר פעמים ללבוש מדי אסיר ואולם זה סרב הרים קולו **"תומר אמר לדוד מספר דברים שאני זוכר אותם די במעורפל כי זה קרה לפני שנתיים" זכור טוב את הפנים שלי, אני אפגש אותך בחוץ ואתה לא יודע מי אני"** (פרק' עמ' 11 ש' 26-27).

בחקירהו הנגדית מסר כי מאוחר יותר לאירוע התבקש למסור מידע מפורט יותר בקשר לנסיבות האירוע, העיד כי חיש שמשהו לא טוב עלול לקרות ולפיכך נותר בתא המעצר. תיאר כי הנאשם פנה ודיבר בזלוול כלפיו וככלפי המתלון תוך שעשה שימוש בתנועות ידיים, בעוד שהמתלון שמר על איפוק, העיד כי הנאשם סרב ללבוש מדי אסיר בטענה כי מדי רטובים.

השוטרת לימור ריימונד גבהה הودעת הנאשם, העידה כי גביית הודעת הנאשם בקשר לאירוע מאוחר וכשלושה חודשים לאחר האירוע, בוצעה משומם שהנאשם היה במועדים הרלוונטיים אסיר, ובעת שהובא לאילת בעניינו סרב לצאת מתאו למסור גרסה וזה התאפשר רק ב-16.5.2012 לאחר שחררו ממאסר. עוד העידה כי הנאשם סרב לשתף פעולה בעת גביית עדותו, מסר כי אינו זוכר ובהמשך הורה לה וביחס לכל שאלה שנשאל השיב **"תעשה העתק הדבק."**

5. הנאשם העיד להגנתו. לגרסתו, זכור לו שטרם נסעה מאיית לבאר שבע, המתלון פנה אליו על מנת שילבש מדי אסיר, והוא שבאותה תקופה היה שפטו היה חייב לשים מדים, אלא שלא היה רטובים ולפיכך לא יכול היה ללבוש אותם. מעבר לכך, העיד הנאשם כי **"לא היה שום כלום, שום מילה ממה שרשות בכתב האישום לא הייתה, זאת עליליה"**, הוסיף והסביר כי המתלון בתפקידו כמפקד בית המעצר מצא לנכון פעמים לכבות אותו למיטה ללא סיבה, וככל הנראה מבקש לפגוע בו ומכאן הרקע לתלונה.

דין והכרעה

6. השאלות להכרעה הן, האם אמר הנאשם למתלון את הדברים המិוחסים לו בכתב האישום, והאם הדברים המិוחסים לו בעליים כדי העלבת עובד ציבור או יום כהגדרתם בחוק.

ביום 16.5.2012 נחקר הנאשם במשטרת בקשר עם האירוע:

- ש: "אתה זוכר מה קרה בתאריך 20.3.2012 סמוך לשעה 11:00 בבוקר בבית המעצר באילת?"
- ת: "**תרשמי אין תגובה מדובר באירוע שהתרחש לפני חודשיים ולא צריך לי אירוע כזה.**"
- ש: "אני אומרת לך שבתאריך 20.3.2012 הייתה בבית מעצר באילת והייתי צריכה לחזור לנפהא ודוד קצין שבס ביקש ממי ללבוש מדי אסיר לשם כך היותו ואני הייתה לבוש בגדים אזרחיים וטענת בפניו כי מדי האסיר רטובים, הוא הסביר לך שאתה לא יכול לצאת ללא מדי אסיר בלבד ואז אמרת לו מה שתעשה תרשום דוח, שלא נוח לך לנסוע כך מה יש לך לומר על כך?"
- ת: "**אין תגובה מדובר באירוע שהיה לפני חודשים, בחודשיים שהחלפו אני שפוט הייתם בבית סובב בחודשיים האלה ולמה רק עכשו בחודשיים נזכרו לך אוותי.**"
- ש. עוד טוען דוד כי באותה שיחה אמר לך דוד שאתה לא תקבע את נהלי העבודה אמרת לו מי אתה בכלל אתה אפס סמרטוט רצפה מה יש לך לומר ע (צ"ל ע. תיקון של ש.ש) כך?"
- . **אין תגובה מדובר באירוע שהתרחש לפני חודשים תעשי העתק הדבק.**

בהמשך חזר והשיב לשאלות השוטרת שחקרה אותו "**אין תגובה**" ו"**תעשי העתק הדבק**" (עמ' 2, ש' 17, 21, 23, 27, 29, 31), תוך שוחרר וטען כי איןו זוכרים את האירוע. מהתנהלות הנאשם כעולה מחקירהו במשטרת נמצאו, כי הוא נמנע למסור גרסה סדורה וברורה באשר להתרחשויות האירוע בכלל וביחס לדברים שהחלפו בין המתלוון בפרט והגדיל באומנו לשוטרת החוקרת "**אין תגובה, תעשי העתק הדבק.**".

הדברים האמורים מתקבלים תמייה בתשובתו לכתב האישום, לפיה הכחיש באופן גורף את העובדות הנטענות בו ללא שמסר גרסתו לאירוע הנטען.

בחקירהו הראשית מסר הנאשם שהוא זוכר את האירוע באופן חלקי "**אני זוכר שדוד ניגש אליו**" ואמר לי שצריך לצאת לנסייה לבאר שבע לשום מדים, אני באותה תקופה היתי שפוט אז היתי חייב לשום מדים, המדים שלי היו רטובים ולא יכולתי לשום אותם, ומעבר לזה לא היה שום כלום, שום מילה מהה שרשות בכתב האישום לא הייתה, זאת עלילה. דוד צ'רסקי זהה, הוא כמה פעמים שהייתי עוצר בתחנת המעצר הוא היה מפקד המעצר, הוא קיבל אותי אבלotti פעמים למיטה ללא סיבה, והוא חייב סיבה כדי לקבל אותי למיטה, זה אדם שיש כוראה גורם ממשפיע עליו לפגוע بي" (פרק' עמ' 23 ש' 17-22).

בחקירהו הנגדית אישר כי הוא מכיר את המתלוון רק מתווך תפקידו כמפקד בית המעצר באילת, ואישר שבתיכון היו מדים יבשים. לשאלת ב'כ המשימה מדוע לא השיב לשאלות השוטרת עת גבהתה את עדותו ולא מסר גרסה, השיב "...

יש לי בעיה עם השכחה.. אין לי זיכרון טוב" (פרק' עמ' 25 ש' 21) ובהמשך הוסיף, כי הוא נמנע מלדבר במשפטה ומאחר ואינו נותן אמון במשפטה (פרק' עמ' 25 ש' 24-25).

לשאלת האם האם איים על המתלון השיב "כל מה שבכתב האישום הוא עלייה, לא אימתי עליו ולא כלום" "זאת עלייה, אני אומר לך שזה לא היה בכלל, מה יש לזכור, זאת עלייה לא היה אירוע כזה" (פרק' עמ' 26 ש' 9).

נמצא אם כן, כי תשובה לשאלת בעית שනחker ולפיה הוא אינו זוכר את האירוע, ועודתו "יש לי בעיה עם השכחה, אין לי זיכרון טוב..." (פרק' עמ' 25 ש' 21) וכי הוא זוכר את האירוע **"חילקית"** (פרק' עמ' 23 ש' 11) - אינה נכוןה ולמעשה מחזקת את המסקנה כי סרב למסור גרסה מפורטת וסדירה.

גם בmeaningו לכותב האישום נמנע הנאשם מלמסור גרסה סדרה וברורה ונמנע מלתת פרטים בקשר עם האירוע. תשובה זו הייתה הכחשה גורפת של עובדות כתוב האישום לרבות אלה שעוניין בדיון ודברים שבינו לבין המתלון והעובדת שシリב לבוש מדי אסיר בטענה שלא היה רטובים כשבאותה עת נמצא בתיקו מדים שאינם רטובים. לעומת זאת, בעדותו לפני הודה למעשה בעבודות אותן הבהיר כחיש בmeaningו האישום וכאמור, ובאשר לעבודות לפיהן איים על המתלון והעליב אותו המשיך וטען כי לא היו דברים מעולם, "**לא היה כלום מדבר בעלייה**". גרסה זו של הנאשם, המאשר חילקית את גרסת המתלון והסוחרים שנכחו במקום, אולם מכחישה עד כדי "לא היה כלום" "מדובר בעלייה", כשלדבריו **"המדים שלי היו רטובים ולא יכולתי לשים אותם, מעבר לזה לא היה שום כלום" "היה דבר" (כך קלשונו) על המדים אולם לאחריו הוא לבש את המדים ויצא להסעה, ובכך הסתיים לו האירוע - קשה שתתקבל.**

גרסת הנאשם אני מוצאת מוקוטעת ודוקא במקום שהוא לו נוח ומתאים. עודתו מצאתה לא מהימנה ומיניפולטיבית. לעומת זאת, עדות המתלון הייתה עקבית והתרשמתי כי מהימנה היא. גרסת המתלון נתמכה בשתי עדויות נוספות. זו של הסוחר קיריל גלייזר ומפקד הליווי משה חזות כל אחד על פי מה ששמע וראה, עדותם לא נסתרה ואלה במצטבר מתישבות עם עדות המתלון ובחילקים מסוימים נתמכו אף בעדות הנאשם עצמו ובקשר עם הרקע לאותם אמירות שהפנה כלפי המתלון.

את הסברו למניע של המתלון להגיש נגדו תלונת שווה נען בטענה, כי המתלון מבקש להתנצל לו ואף כבל אותו למיטה בשתי פעמים בהן הובא כעוזר לתחנת המעצר באילת. הסבר זה יש לומר אינו מתישב עם עדות המתלון, שלא נסתרה ואף אושרה בעדות הנאשם עצמו, ועל פיה המתלון קיבל אותו למיטה באירוע מאוחר יותר לאירוע נשוא כתוב האישום (ראה עדותו בעמ' 23 שורות 26-23 לפורתוקול מיום 18.6.2014). זאת ועוד, הסבר זה הגם שהוא מתקיים אינו מסביר מדוע שני סוחרים שנכחו במקום ולא נטען כלפייהם כי הם מבקרים לטפל על הנאשם אשמת שווה - העידו כפי שהעידו.

7. אשר לדברים "**מי אתה בכלל אפס וסמרטוט רצפה**", **היעיד המתלון** בחקרתו הראשית כי הנאשם סרב ללבוש את מדי האסיר בטענה כי אלה רטובים ולא נוח לו איתם ומשבוץ חיפוש בתיקו ונמצאו מדים יבשים והוא נדרש ללבוש אותם "**הנאשם התחל לזרוק לעברי כל מני מילים** **"אתה סמרטוט רצפה, מי אתה בכלל"**" (פרק' עמ' 3 ש' 26-24).

גרסת המתלון נתמכה בעדות השוטר משה חזות אשר העיד כי לאחר שהנאשם לבש את המדים יצא מהוץ לתא הוא שמע אותו מקהל ואומר "תרשמו כמה דוחות שאתם רוצים, סמרטוטים ודברים כאלה" (פרק' עמ' 16 ש' 5-4). במצר (ת/4) אותו ערך השוטר חזות הוא ציין כי הנאשם החל לקהל ואמר "מי אתם בכלל אני לא לובש מדים תרשמו דו"ח אתם אפסים וסמרטוטים" (ת/4).

ב"כ הנאשם בסיכון טען כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח שהנאשם פנה באמירות מעליות למתלון, שכן עדות המתלון לעניין זה נתמכה חלקית בעדותו של משה חזות אשר העיד כי שמע את הנאשם מקהל ותוך כך אמר "סמרטוטים", ובווד שחשוחר קיריל אשר היה בתא יחד עם המתלון כלל לא שמע אמרות מעליות מפי הנאשם. אין בידי לקבל טענה זו, במצר של השוטר חזות (ת/4) מיום 14.06.2012 אשר נערך שלושה וחודשים לאחר האירוע הוא מצטט את דברי הנאשם "מי אתם בכלל אני לא לובש מדים תרשמו דו"ח אתם אפסים וסמרטוטים" וטענתה הסגורה לפיה מזכרו של העד חזות נרשם רק בעבר שלושה וחודשים מיום האירוע, לא זאת בלבד שאין בה כדי לפגום בעדותו של השוטר חזות, ממנה התרשםתי כמויננה, אלא היא מחזקת את מהימנותו של השוטר אשר רשם את הדברים מזיכרונו בעבר שלושה וחודשים והדברים שנאמרו הם בדומה ולא במדויק לאלה שאמר המתלון. בהינתן האמור ומשמעותו להעדיין גרסתו של המתלון אשר נתמכה בעדות השוטר חזות, על גרסתו החמקמקה של הנאשם, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם אמר למתלון "מי אתה בכלל אפס וסמרטוט רצפה".

האם דברי הנאשם הם בגדר העלבת עובד ציבור

8. ב"כ המאשימה בסיכון ביקשה לראות באמירות הנאשם "מי אתה בכלל אפס וסמרטוט רצפה" כלפי המתלון כאמירות הנופלות בגדר העלבת עובד ציבור. עמדה על תכלית ההגנה על עובד ציבור מפני עלבון שהוא מלא תפוקדו או ברגע למילוי תפקידו והפנתה לרע"פ 2660/05 יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל וטענה כי ע"פ ההלכה, הרשעה בעבירה זו במיוחד למקרים בהם קיימת וודאות כי הפגיעה עלולה לפגוע לא רק בעובד הציבור אלא לפחות פגעה קשה וממשית באופן מלא תפוקדו של עובד הציבור ובכך באמון במערכות ובשירות הציבור. בהתאם לכך בקשה לשים דגש לתוקן הדברים שאמר הנאשם למתלון הנسبות בהן נאמרו, הלך הרוח של הנאשם והיסודות הנפשיים שלו, ולקבוע כי אלה הדברים נופלים בגדר העלבת עובד ציבור.

ב"כ הנאשם בסיכון עתר לזכות את הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור גם במקרה בו יקבע כי הנאשם אמר את הדברים למתלון, בנימק כי אין באלה הדברים ככל שנאמרו כדי להקים עבירה של העלבת עובד ציבור. בתימוכין הפנה לרע"פ 229/12 צביה כהן נ' מדינת ישראל שם זוכה הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור, כן הפנה לשורה של פסקי דין אחרים, במסגרתם נדונה עבירה של העלבת עובד ציבור.

9. סעיף 288 לחוק העונשין שעוניינו העלבת עובד ציבור קובע: "המעליב בתנוונות, במלים או במעשים, עובד הציבור, או דין או פקיד של בית דין דתי או חבר ועדת חקירה לפי חוק ועדות חקירה, תשכ"ט-1968, כשהם מלאים תפקידם או ברגע למילוי תפקידם, דין - מסר ששה חדשם".

המתלון בחקרתו הראשית תאר את האירוע כזה שהחל על רקע בקשתו מהנאשם ללבוש מדי אסир ועל פי נהלי

השב"ס ועל מנת שנייתו יהיה להחזירו לבית הכלא שם הוא מרצה עונשו כאסיר "על רקע זה הנאשם התחיל לזרוק לעברי כל מני מילימ "אתה סמרטוט רצפה, מי אתה בכלל" הסוחר משה חזה שמע "טרשמו כמה דוחות שאתם רוצים, סמרטוטים ודברים כאלה" והסוחר קירל העיד כי הנאשם פנה למתלוון שהוא במועד הרלוונטי מפקד בית המעצר, באופן מזלול תוך שהוא שומר שימוש בתנועות ידיים.

המדובר בעבירה התנהגותית. היסוד העובדתי הנדרש לקיום העבירה הוא צזה המכילים, פוגע בכבוד, מביש שיכול ועשה בתנועות במילים או במעשים ודרישת היסוד הנפשי להרשעה תבווא לכלל טיפולה ב"מודעות" כלפי טיב "המעשה" וככלפי התקי"מanton של הנسبות (ראה י. קדמי בספרו על הדין בפליליים, חלק רביעי, מהדורה תשס"ו - 2006 עמ' 1720-1723).

לא יכול להיות חולק כי אמירה "**אפס וסמרטוט רצפה**" המופנית כלפי כל אדם באשר הוא, היא פוגענית מכליימה ונועדה לבישו והשפילו. אמירת הדברים שלא בסערת רגשות בה היה נתון הנאשם, אלא ועל רקע "ההפסד" שלו בדיון ודברים שהתנהל בין המתלוון שבמהלכו או סופו הוא נאלץ ללבוש את מדי האסיר אותן מנעו מללבוש קודם הגם שנדרש לעשות כן על ידי הסוחרים האחרים - מלבד אמרתם אלא על מודעות הנאשם לטיבם ותוצאתן.

ברע"פ אונגרפלד דובר במקורה בו המתלוון היה שוטר בתפקיד חוקר בתחנת משטרת. הנאשם הוואשם בעבירה של העלבת עובד ציבור בפרק שהציג כרזה בפתח תחנת המשטרה ובה נכתב כי יש לפטר את השוטר מאחר שהוא משתף פעולה עם עבריינים וכי המשטרה לא צריכה "תפוחים רקובים", הכרזה הוצאה במקום משך שבועיים. בית משפט העליון דין בפרשנות הרואה להרשעה בעבירות "העלבת עובד ציבור" וקבע כי יש להחיל מבחן הסתברותי הדורש כי תתקי"ם "ודאות קרוביה" לכך שהቤתיו הבודן יפגע בתפקידו של עובד הציבור או בתפקידו של השירות הציבורי וכן קבע: "**תכליתו של האיסור הפלילי על העלבת עובד ציבור היא להגן על עובד הציבור ועל השירות הציבורי, כדי להבטיח את יכולתם המלאה לבצע את משימותיהם למען הציבור. הערך המוגן בעבירה זו הוא להגן על שירותי הציבור ביצוע תפקידם.**".

בاهקשר זה השיב המתלוון לשאלת כיצד הרגיש לאחר דברי הנאשם כלפי "זה היה העלבת ישירה, בידועו מה התפקיד שלי ושאני מיצג כאן רשות של שירות בתי הסוהר, הוא פגע بي באופן אישי וגם ממיסד של שירות בתי הסוהר שאני מיצג מתווך תפקידיו. לאחר מכן באירוע של האויומים הוא התכוון לכל מילה ומילה שאמור, זה מה שהרגשתי, אני מספיק זמן עובד עם אוכלוסייה של עצורים ואסורים, ולכן יכול לבדוק בין האמירות שנזרקות לאויר ללא כל כוונה כגון פליטת פה, בין אמרות שנאמרות בכוונה ובמודעות מלאה והמשמעות" (פרו' עמ' 4 ש' 32-27).

הנאשם ש"נאלץ" ללבוש את מדי האסיר ומעשה עשה כדרישת נוהלי שב"ס בפיקודו של המתלוון, לא השלים עם זאת ובתגובה לדרישה ממנו לקיים נוהלי שב"ס עליהם אחראי המתלוון במסגרת תפקידו, פונה אליו ובנכחות סוחרים אחרים, מבקש להפעילו לבישו ל"הקטין" מתקי"ו ואומר לו " מי אתה בכלל, אפס סמרטוט רצפה". אמירה זו נועדה לפגוע בעבודת המתלוון, בדיםיו כסוחר ובסתוריהם האחרים שנכחו באותו מקום. המתלוון כאמור, העיד כי הוא עובד שנים בשירות שב"ס ולמד להבחן בין דברים שנאמרים כלפי בשעתם, כפליטת פה ללא כל מודעות וכוונה להעליב, בין

דברים שנועדו להעליב כמו אלה שאמר לו הנאשם, וסיפר כי תהושתו והרגשותו לאחר הדברים אותם הטיח בו הנאשם, היו כאלה שהכילו פגעה אישית ומקצועית.

די לי באמור, כדי לקבוע כי הדברים שאמר הנאשם שהוא אסיר, למתלון בתפקידו כמפקד בית המעצר באילת, ועל רקע ויכוח שענינו קיום נוהלי שב"ס - "מי אתה בכלל, אפס סמרטוט רצפה" עלולים כדי העלבת עובד ציבור. רע"פ צביה כהן אליו הפנה הסגנור, אינו אינה דומה לנסיבות המקירה שלפננו. שם דבר בדרישה של מתנדב משטרתי כי המערער יזהה בפניו וזה בהמשך אמר לו "מושתן וילד מג'ור". המערער זוכה מעבירות העלבת עובד ציבור אלם זאת לאחר שבית המשפט קבע כי קיים ספק רב אם הביטוי "מושתן וילד מג'ור" עולה כדי העלבת בהתאם להלכת אונגרפלץ, ועוד קבע כי הדברים הנ"ל נאמרו בלט הריגע וההסתברות שבדברים הנ"ל יהיה כדי לפגוע בתפקיד הרשות - הינה נמוכה ביותר.

אשר לדוגמאות נוספות אוטן הציג הסגנור, המדובר בתביעות שרובן ככולן גידופים וקללות, ובמקרה לפני אין מדובר בקהל אלא באמירה שנועדה להשဖיל ולהעליב את המתלון, להקטין ולגמד אותו בתפקידו כסוחר וכמפקד בית המעצר.

مالה הדברים, ולאחר שמצאת וקבעתי כי הנאשם פנה למתלון ואמר לו "אפס סמרטוט רצפה" הרי שבעצם הדברים ונסיבות אמירתן על הרקע המתואר לעיל, אני מרשיעה אותו בעבירה של העלבת עובד ציבור ממשמעותה בסעיף 288 לחוק העונשין.

אינומים

10. אשר לדברים שהפנה הנאשם כלפי המתלון "זכור טוב את הפנים שלי, אני אפגוש אותך בחוץ ואתה לא יודע מי אני" העיד המתلون, כי לאחר שהסביר לנאים שיכול וירושם נגדו דוח והוא ימודד לדין משמעתי נוכח הדברים שהפנה כלפי "אפס סמרטוט רצפה", הנאשם בתגובה החל לאיים עליו ואמר לו "זכור טוב את הפנים שלי, אני אפגוש אותך בחוץ ואתה לא יודע מי אני". בהמשך ותוך התייחסות המתלון לשמו כמופיע על-tag עליו הצביע, הוסיף הנאשם ואני "שמות יש רק בבתי העלמין" (פרק' עמ' 4 ש' 14-10).

דברי המתלון נתמכו בזיכרון של השוטר גליזר מיום 20.03.2012 (ח/2) ובעדותו לעניין זה מסר "לאחר שזה הגיע לטונים גבוהים, תומר אמר לדוד מספר דברים שאני זוכר אותם די במדויק כי זה קרה לפני שנתיים" **"זכור טוב את הפנים שלי, אני אפגוש אותך בחוץ ואתה לא יודע מי אני"** (פרק' עמ' 11 ש' 27-26). בהמשך עדותו תיאר את התנהגות הנאשם כמלצתת תוך שהנאים עשו שימוש בתנועות ידיים.

גם כאן, איני מוצאת בעובדה כי מזכירים משלימים של הסוחרים קיריל וחוזות צורפו לתיק החקירה בחלוף תקופה מה ממועד התרחשויות האירוע כדי להקים ספק בנסיבותיהם של אלה. שניהם הבהירו מדוע נדרש הערות על הכתב בשנית את זכרו מאותו אירוע ובשים לב לחייבתו המאוחרת של הנאשם שהוא עת אסיר, ומואוחר יותר סרב לצאת מטה המעצר באילת לחקירה בגין זה, הרי שהשלמות מאוחרות שנדרשו לתיק החקירה ובכללם הגשת מזכירים

מפורטים של הסוחרים שהיו עדים לאירוע אינה חריגה כפי שהנטען.

כאמור לעיל, עדות המתلون וקראלאותן מצאת מהימנות, עדיפות בעינו על פני עדותו של הנאשם ממנה התרשםו כלא מהימנה, חמקמה ומיניפולטיבית.

אשר לאמירה "**שמות יש רק בבית הקברות**" עדות המתلون לדברים אלה, לא נתמכה בעדות של השוטרים קראל וחוזת, עם זאת, מצאת להעדיף עדותו על עדות הנאשם אותה מצאת כאמור מיניפולטיבית ולא מהימנה.

המ Ashima נמצאה, הוכחה מעלה לכל ספק סביר כי הנאשם אמר למתلون את האמירות המוחשות לו בכתב האישום.

אם אמירות הנאשם נופלות בגדיר עבירות האויומים

11. סעיף 192 לחוק העונשין קובע: "**המאויים על אדם בכל דרך שהוא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניתו, דינו - מאסר שלוש שנים.**".

בxicomיה עתירה ב"כ המAshima להרשות הנאשם בעבירה של אויומים ובשני מופעים. ב"כ הנאשם בסיכון, עתר לזכות את הנאשם מהעבירה המוחשת לו וטיעונו נעצ בנסיבות כי תוכן הדברים אינו בגדיר אויום, ובמקרים רבים דומים האירוע מסתיים במסגרת דין ממשמעתי בין בכוותי בית הסוהר.

ברע"פ 2038 למ נ' מדינת ישראל קבע בית המשפט העליון:

"**הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאויים נעשית על פי אמת מידת אובייקטיבית. הבדיקה נעשית מנוקודת מבטו של האדם מן היישוב, המצוין בנסיבותיו של המאוים, ולא על פי אמת מידת סובייקטיבית ומוקודת מבטו של המאוים בלבד.**

....

לפיכך כדי לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי אויום, על בית המשפט לבחון "...אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופה האויום".

אמירות בנוסח "**זכור טוב את הפנים שלי**", "**אפשרו אותו בחוץ**" ו"**שמות יש רק בבית קברות**" הן אמירות שיש בהם כדי להטיל אימה כלפי מי שהן מופנות אליו ובעניננו בלבו של המתلون אשר העיד כי חש מאויים נוכח דברים אלה. בנוסף, כי ברקע והנסיבות בהם נאמרו הדברים יש להעתים את תוכנם המאיים, שכן אלה יזכרו, באו על רקע סיורו של המתلون לאפשר לנאים לעשות כרצונו (שלא לבוש מדי אסיר) לאחר שסירב להישמע להוראות ולאחר שהזהר כי יכול ווועמד לדין ממשמעתי בשל התנהגותו ודברים מעלייבים שהפנה כלפי המתلون.

.12 סופם של דברים, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של העלבת עובד ציבור - לפי סעיף 288 לחוק העונשין ובעבירה של איזומים (שני מופעים) - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הוקראה ביום 23.12.2014 במעמד הצדדים.